

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Occupatio animae Jesu Christo crvcifixo devotae.

Leroy, François

Pragae, 1666

Caput X. Christum Dominum in omni vita, futuram passionem suam præ oculis habuisse.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47123](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47123)

CAPUT X.

Christum Dominum in omni vita, futuram passionem suam prae oculis habuisse.

Nec magistros tantum hortatoresve in huius Exercitij studio habemus Christum ejusque Matrem, sed antistites etiam ac duces; ut qui vitam omnem in ea ferè cogitatione & exercitatione posuerint.

Ac primum quod ad Christum attinet; eum haud injuriã dixerim, à primo suæ conceptionis momento, ad extremum usque spiritum, in perpetua passionis suæ meditatione fuisse: ut quamvis subinde specialiùs ei animum adverteret (velut cum in orto Gethsemani, ipsa passione jam appetente, adeò vivam ejus speciem effinxit animo, ut ipse cogitationis horror sanguineum illi sudorem expresserit) non tamen videatur unquam futurorum dolorum imaginè ex animo deposuisse; ut posset dicere cum Propheta: *Dolor meus in conspectu meo semper.* psal. 37.

Id adeò B. Mechtildi (ut ejusce rei certiores effemus) aliquando revelare dignatus est. Nam cum illi prædulcis Iesus instar pueruli quinquennis apparuisset, identidem respectantis manus suas; ipsaque hæretet, quid eo ostento significaretur; in hunc modum ei à Salvatore responsum est: L. 2, c. 6. Quemadmodum homines manus suas frequenter aspiciunt, quas utique semper habeant in conspectu: ita se ab infantia ad suum usque è vita excessum, agitasse animo amaram passionem suam, & singula eorum quæ sibi toleranda essent, nusquam intermissa cogitatione verlassè.

Equidem ipso suo in mundum ingressu (quod testatur ad Hebræos scribens Apostolus) corpus sibi aptatum aspiciens, in quo pati & mori posset, libens se in tormenta & crucem, quibus à Patre destinabatur, obtulit; & impositam sibi Heb. 10. Psal. 39.

moriendi legem, ne unquam excideret animo, defixit in medio cordis sui. Quo proinde factum (quod pluribus infra demonstrabimus) ut animo quidem assidue in cruce esset, in cruce habitaret, ejusque vita non esset aliud quam iuge sacrificium, & perpetua suiipsius in ara crucis immolatio.

Hinc illa tam crebro & in omni propè sermone injecta passionis mentio. Hinc illa voces desideriorum cordis indices: *Baptismo habeo baptizari, &c.* Hinc illa toties ingesta atque repetita: *Tradetur, illudetur, conspuetur, flagellabitur, crucifigetur. Oportet eum multa pati. Cum exaltatus fuero à terra. Si exaltaveritis filium hominis;* & similia. Quæ usq; adeò infixæ gerebat animo, ut etiam inter plausus ac triumphos, eorum sensum non amitteret; sed oblata quoque lætitiæ argumenta, futurorum dolorum cogitatione respergeret. In sua certè gloriosa Transfiguratione, apparentibus cum eo in majestate Moyse & Elia, hoc ille sermonis argumentum unicè habuit. Siquidem (ut testatur S. Lucas)

Luc. 9.

dicebant excessum ejus, quem completurus erat in Ierusalem: hoc est, loquebantur de excessu ejus à vita, & de morte crucis, quam erat Ierusalem obiturus. Et mox die altera, cum energumenum à malo dæmone liberasset, stupentibus omnibus, & mirantibus quæ faciebat, dixit ad discipulos suos: Ponite vos in cordibus vestris sermones istos: Filius enim hominis futurum est, ut tradatur in manus hominum.

Denique & extremum triumphum, quo inter populorum acclamantium, viasque fronde ac veste multâ confternentium festivos plausus, invecus est Ierosolymam, nullo suo gaudio executus est, sed mærore ac lacrymis aspersit: quòd nempe se ut agnum paschalem aspiceret; qui de morte gentis eadem die, decimâ in quâ mensis primi, de Bethania inducebatur in urbem coronatus frondibus; ut docti observant Interpretes: proindeque sese, qui nunc cum lætitiâ induceretur, paucis post diebus, commutatâ vice, ejusdem popu-

populi sibi dilecti execrando scelere immolandum; quod eidem præciseret inexpiabilibus luendum esse supplicijs.

Nimirum aliæ à nostris multumque absimiles erant. Dei incarnati cogitationes, sensus & vota longè diversa: ut qui non iisdem gauderet rebus, quibus gaudemus nos; neque mundi gloriam aut diem hominis desideraret; sed totus ferretur & anhelaret ad diem suum, hoc est (si Chrysofomo aliisque credimus) diem passionis ac mortis suæ; quem utique pro suo in nos amore, non jam spectaret, ut diem amarum ac funestum, sed ut genialem atque festivum; diem scilicet desponsationis suæ (ut in Cantico Canticorum dicitur) & lætitiæ cordis sui. Ut enim præclare S. Bernardus: *Dies desponsationis illius, dies ista est; dies indignationis & blasphemie, dies tribulationis & miserie, dies percussiois & doloris, dies vinculorum & mortis, dies desponsationis illius est: Sic* S. Bernardus.

Isa. 8.

Cant. 3.

De Pass. Dñi

c. 4.

Eja, igitur, fidelis anima, imitare sponsum ac Regem tuum; & (quod est Abbatis Latiensis monitum) *Venerandam ejus passionem, tanquam pretiosam margaritam in scrinio peccatoris tui reconditam habe, & eam grato animo revolve. Depinge mentem tuam suavissimis imaginibus passionis ejus; & floridam Dominicæ crucis arborem planta in medio cordis tui. Ut nunquam ex animo tuo discedat ejus memoria, sed vivam semper atque recentem in omni vita circumferas.*

Spec. Spir. c. 10.

CAPUT XI.

Eandem seu cogitationem seu memoriam B. Virginii familiarissimam, ac ferè perpetuam fuisse.

O Stendamus nunc, quod superiori incitamento attigimus, ipsam etiam Sanctissimam Dei Matrem, Filij sui